

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 1**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 274/2020, ve věci žaloby o zaplacení 19 943,- Kč s příslušenstvím: žalobkyně **IFIS investiční fond, a. s.**, se sídlem Brno, Čechyňská 14a, IČO 24316717, zastoupené Mgr. Markem Indrou, advokátem se sídlem Brno, Čechyňská 16, a žalovaného **M. L.**,

t a k t o :

- I. Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 274/2020, pokud jde o částku 12 570 Kč s příslušenstvím, **je soud**.
- II.** Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 2. 2021, čj. 27 C 274/2020 - 35, **se** v rozsahu, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení a postoupení věci Českému telekomunikačnímu úřadu, pokud jde o částku 12 570,- Kč s příslušenstvím, **zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 23. 9. 2021 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále též jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 27 C 274/2020, týkající se zaplacení částky 12 570,- Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého soudního spisu se podává, že se žalobkyně návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Liberci dne 20. 8. 2020, domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 19 943,- Kč s příslušenstvím. V návrhu uvedla, že společnost T-Mobile Czech Republic a. s. („dále jen „T-Mobile“), od níž smluvně převzala pohledávku za žalovaným, uzavřela se žalovaným smlouvu

o poskytování služeb elektronických komunikací. Na jejím základě byly žalovanému, kromě služeb elektronických komunikací, poskytovány i další služby, které službami elektronických komunikací ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) nejsou. Právě neuhrazené pohledávky za tyto služby jsou předmětem nároku uplatněného u soudu. Okresní soud v Liberci usnesením ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. EPR 207940/2020, vyslovil ve věci svou místní nepřislušnost s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Obvodnímu soudu pro Prahu 1, jako soudu místně příslušnému. Obvodní soud pro Prahu 1 (kterému byla věc postoupena), usnesením ze dne 1. 2. 2020, č. j 27 C 274/2020 - 35, řízení ve věci zastavil (výrok I.) a věc postoupil ČTÚ (výrok II.); současně rozhodl o nákladech soudního řízení (výrok III.). Svůj postup odůvodnil tím, že plnění poskytnutá společností T-Mobile žalovanému mají původ v jejich uzavřené účastnické smlouvě o poskytování elektronických komunikací. Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích spory vzniklé mezi osobami poskytujícími telekomunikační činnosti a účastníky telekomunikačního provozu, rozhoduje ČTÚ, a to i v případě, že došlo k postoupení pohledávky. Z žalobkyní předložených listin nevyplývá, že by se předmět sporu vymykal rozhodovací pravomoci ČTÚ. S odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. proto řízení ve věci zastavil a věc postoupil ČTÚ, neboť řízení před soudem brání nedostatek podmínek řízení.

[3] Z příloh založených v soudním spisu se podává, že společnost T-Mobile uzavřela s žalovaným dne 18. 6. 2014 účastnickou smlouvu, jejímž předmětem bylo poskytování služeb elektronických komunikací. Jejími dodatky ze dne 14. 1. 2015 a ze dne 17. 7. 2015, žalovaný, mimo jiné, zakoupil od společnosti T-Mobile dvě telekomunikační zařízení („za zvýhodněných podmínek“); kupní cena byla (kromě první splátky uhrazené při předání zařízení) stanovena v obou případech na 400,- Kč měsíčně. Z vyúčtování služeb se dále podává, že Společnost T-Mobile vyúčtovala pod č. 13751431115 žalovanému (mimo jiné) *splátku zařízení 9515019903/004 ve výši 400,- Kč* a *pojištění T-Mobile Pro jistotu ve výši 99,- Kč*, pod č. 07565932115 *splátku zařízení 9515019903/005 ve výši 400,- Kč*, *pojištění T-Mobile Pro jistotu ve výši 31,94 Kč* a *SMS na speciálně zpoplatněná čísla (např. 90xxx) ve výši 39,- Kč*, pod č. 074118315 *splátky zařízení 9515019903/006 a 9515095813/001*, pod č. 1384313415 *splátky zařízení 9515019903/007 a 9515095813/002* a pod č. 9316050562 *Nesplacenou kupní cenu za zařízení 9515019903 a 9515095813*. Součástí spisu ČTÚ je konečně vyjádření žalobce ze dne 19. 5. 2021, kterým žalobce ČTÚ informoval, že žalovaná částka 19 943,-Kč se skládá z částky 6 687,60 Kč za žalovaným přijaté služby elektronických komunikací a částky 13 225, 40 Kč, která představuje především neuhrazené splátky kupních cen koncových zařízení a poplatky za pojištění, o nichž by měl rozhodovat soud.

[4] ČTÚ nesouhlasí s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení obvodního soudu, podle kterého soudy v občanském soudním řízení nemají pravomoc spor o žalované částce rozhodnout. Podal proto zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že část pohledávky žalobce nemá svůj původ v poskytnuté službě elektronických komunikací, ve smyslu vymezení tohoto pojmu, uvedeného v § 2 zákona o elektronických komunikacích. Rozhodovací pravomoc ČTÚ [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích] je založena pouze v případě sporu o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb

pokračování

elektronických komunikací, eventuálně o ujednáváních na ně úzce navazujících. S odkazem na judikaturu zvláštního senátu namítá, že pro založení rozhodovací pravomoci ČTÚ musí být kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady; právě věcný předpoklad, tj. že spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, není splněna u některých částí žalované pohledávky v celkové výši 12 570 Kč s příslušenstvím. Pokud jde o splátky (telekomunikačního) zařízení (6 x 400,- Kč) a nesplacenou kupní cenu za takové zařízení (10 000,- Kč), jde o spor z občanskoprávního vztahu, tj. spor z kupní smlouvy. V případě pojištění (T-Mobile pro jistotu), jde o službu spojenou s opravou telefonního přístroje v případě jeho poškození; i zde jde tedy o ryze soukromoprávní vztah, nikoli o službu spočívající v přenosu signálů prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Konečně i služba „SMS na speciálně zpoplatněná čísla (např. 90xxx)“ je podle judikatury zvláštního senátu služba, kterou neposkytuje telekomunikační operátor, ale jeho partneři; operátor tuto službu pouze zprostředkovává. Z těchto důvodů proto ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 2. 2021, č. j. 27 C 274/2020 - 35 v odpovídajícím rozsahu zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v tomto rozsahu je soud. Závěrem ČTÚ dodal, že s ohledem na dynamický vývoj v oblasti elektronických komunikací je připraven do budoucna akceptovat i případnou změnu rozhodovací praxe zvláštního senátu v těchto otázkách.

[5] Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvážil následovně:

[6] Obvodní soud pro Prahu 1 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá částečně svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

[7] Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

[8] Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ *rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

[9] Zvláštní senát se k otázce rozhodovací pravomoci ve věci splátek, respektive úhrady, za poskytnuté (příjemci komunikačních služeb odprodané) telekomunikační zařízení v minulosti již opakovaně vyjádřil. Například v usnesení ze dne 24. 6. 2015, čj. Konf 20/2014- 12 (na které ČTÚ přílehlavě odkazuje), uvedl, že „při prodeji movité věci nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy. Rozhodování v této věci zákon českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu ve věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se zaplacení ceny výše uvedených technických zařízení, projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).“

(shodně viz též například usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 3. 2004, č. j. Konf 124/2003-5, publikované pod č. 221/2004 Sb. NSS).

[10] Co se týče služeb „SMS na speciálně zpoplatněná čísla“ i zde ČTÚ správně poukazuje na konstantní judikaturu zvláštního senátu, která tyto služby, označované jako „*služby třetích stran*“, chápe jako služby, které poskytovatel telekomunikačních služeb neposkytuje, pouze uživateli umožňuje jejich využití u svých smluvních partnerů. Například v usnesení ze dne 24. 6. 2015, č. j. Konf 7/2015-14. uvedl, že službou elektronických komunikací „nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Do této kategorie nebudou spadat služby, jejichž užívání, respektive přístup k jejich obsahu, poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) sice zprostředkuje svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.“ Proto „[s]por o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci návrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu poskytovatele telekomunikačních služeb (respektive žalobce), žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, případně též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.“ (srov. též například usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, č. j. Konf 4/2011-12).

[11] S ČTÚ lze konečně souhlasit i v jeho názoru na povahu služby pojištění *T-Mobile pro jistotu*. Obdobně, jako je tomu u prodeje komunikačních zařízení (viz například usnesení citovaná pod bodem [9] a též usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 7. 2003, č. j. Konf 19/2003-19), jejich pronájmu (viz například usnesení zvláštního senátu ze dne 29. 5. 2012, č. j. Konf 30/2012 – 14), či poskytovaných servisních služeb (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 29. 4. 2016, č. j. Konf 4/2015-29), i v případě služby spočívající v pojištění pro případ poškození telefonního přístroje nejde z podstaty věci o službu elektronických komunikací, definovanou v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích jako „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Pojištění pro případ nutné opravy telekomunikačního zařízení je opět čistě soukromoprávním vztahem, jehož předmět leží zcela mimo shora definovanou službu elektronických komunikací a není vázán na osobu poskytovatele těchto služeb (tzv. osobní předpoklad pravomoci ČTÚ).

[12] S ohledem na uvedené skutečnosti lze uzavřít, že dle konstantní judikatury zvláštního senátu rozhodování ve věcech uvedených pod body [9] až [11] výše není zákonem svěřeno ČTÚ, ale je zde založena obecná pravomoc soudů dle § 7 odst. 1 o. s. ř. Jelikož zvláštní senát neshledal v nyní posuzované věci žádný důvod k odchýlení se od své dosavadní judikatury, rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené

pokračování

u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 274/2020, pokud jde o dílčí pohledávky žalobce v celkové výši 12 570 Kč s příslušenstvím, je soud.

[13] Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát zrušil v odpovídajícím rozsahu rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne ze dne 1. 2. 2021, čj. 27 C 274/2020 - 35, v části, kterou bylo rozhodnuto o zastavení řízení a postoupení věci Českému telekomunikačnímu úřadu, pokud jde o částku 12 570,- Kč s příslušenstvím, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

[14] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci ve stanoveném rozsahu pokračovat Obvodní soud pro Prahu 1.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 5 odst. 4 zákona č. 131/2002 Sb.).

V Brně 4. listopadu 2021

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu